

ЛОВДЖИЙСКИ РАЗКАЗИ

Зайо Байо

Голѣмо хоро се люлѣеше на мегдана срѣдъ селото. Децата тичаха, играеха, гонѣха се. По улицата отъ къмъ полето се зададе дѣдо Нейко, метналъ два заека презъ рамо. Щомъ го съзрѣха, много деца, заедно съ Митко, оставиха хорото и се затичаха къмъ него. Стариятъ ловецъ седна върху голѣмия дънеръ край училищната ограда, остави зайцитѣ и избърса потното си чело.

Митко бѣше вече успѣлъ да седне до зайцитѣ. Той гладѣше космитѣ имъ, дърпаше ушитѣ имъ, па се обърна къмъ ловеца:

— Тия сж по-голѣми отъ онзиденшния, нали, дѣдо Нейко?

— И онзи не бѣше малъкъ, но тия сж по-едрички, — отговори старецътъ.

— Двата наведнажъ ли удари, дѣдо Нейко? — запита друго момче.

— Ехъ, де да ги намѣря и двата на едно мѣсто, — отвѣрна стариятъ ловецъ. — Единия убихъ въ нивитѣ, а другия — горе, въ баира. Този искаше да ме изхитри. Францъ бѣше далече отъ мене, а пкъ азъ рекохъ да претършувамъ нивитѣ, дано изкарамъ нѣкой изъ леговището му.

— Ами ти отъ где знаешъ леговищата имъ? — запита Митко.

— Азъ леговищата имъ не зная, но зная на

какви мѣста изъ нивитѣ тѣ ги правятъ. Зайцитѣ винаги избиратъ ниви запазени отъ вѣтроветѣ.

Въ такива мѣста тѣ изкопаватъ ямички педя дълбоки край нѣкой бѣлъ бодилъ, нѣкой трънъ или пкъ суха трева. Есенно и зимно време тия леговища зайцитѣ правятъ обърнати на югъ, а лѣте на северъ. Отъ леговището си заекътъ изкача денемъ само когато е застрашенъ. Иначе, прикритъ отъ цвѣта на космитѣ си, притиска се къмъ земята, съ която се изравнява, и така незабележимъ, той много често бива подминаванъ отъ своитѣ врагове. Гледамъ го, тоя хубавецъ, по сжшия начинъ иска да ме излъже. Азъ се спрѣхъ, но се извърнахъ и се преструвамъ, че го не виждамъ. Той, като хармоника, ту се надува, ту се свива: колебаеше се какво да прави. Най-после изхули се изъ леговището си и съ грамаденъ скокъ побѣгна. Ама кжде ще бѣга? Гръмнахъ, той се претна и повече не шавна. Другиятъ пкъ намѣри Францъ подъ единъ храстъ въ баира!